

finngu vit hvør sín bræv-
bjálva har eitt sokallað
puslispæl var í. Nakrir av
næmingunum finngu sett
hetta saman beinanvegin,
og sótu so hendur í favn,
erpin yvir at vera fyrstir.
Hetta var júst tað, ein

ikki skuldi gera. Meining-
in var — eins og øll
hugsanin við skúlanum —
at hjálpa hvørjum øðrum.
Eitt týðiligt dømi um,
hvussu fólk vanliga eru —
eitt úrslit av tí gamla
skúlanum.

Eski Romme undirvisir m.a. í musikki

Dispositiós- ætlan yvir Vág

— Vit eru í lótni við at
gera eina sokallaða dispo-
sitiósætlan yvir Vág. Hetta
gera vit í samband við
lærugreinina landalæ-
ru. Millum annað taldu vit
eitt tíðarskeið allar bilar
sum komu til Vágs, og
hvussu nógv fólk var í
teimum. Somuleiðis teir
sum fóru úr býnum aftur.

Eisini hava vit kannað
parkeringspláss, og eru
alt ov fá til av teimum.
Bilar standa allastaðni.
Somuleiðis hava vit kannað,
hvussu nógv grundæki
kommunan hevur, og eis-
ini hvussu nógvá jørð, teir
hava til útstykkingar. Í
hesum sambandi fara vit
at gera eina meting av,
hvussu fólkavøksturin
kann væntast at fara at
vera í framtíðini, og hvar
pláss skal vera fyri hesum
fólkum, sigur Jakobina.

Tá vit vitjaðu fyrsta flokk
í HF á Tvøroyri, var tón-
leikur á skránni. Vit nýttu
høvi til at hitta onkran av
næmingunum á máli.

Nina Magnussen kom
beint úr 3. real og á HF.
Henni dámar væl á skúla-
num. Spurd um, hvat hon
serliga leggur dent á við
teirri HF-skipan vit hava,
sigur hon.

— Eg ætli mær seinri til

Nakrir av HF-næmingunum í Vági

Danmarkar til framhald-
andi lestur, og kann eg tí
ikki annað enn fegnast
um, at fáa loyvi til at vera
í heimbygdini til ta tíð.

— Um bert HF var í
Havn, hvat so?

— Ja, so rokni eg við,
at eg heldur hevði farið til
Danmarkar enn til Havn-
ar.

Tað sum mær eisini
dámur væl við HF, er at
ein í ein stóran mun kann
velja ímillum hvørjar
lærugreinir ein vil taka.
HF vanliga varar í tvey
ár, men við tað at eg
ætlaði at taka nakrar eyka

lærugreinir, sum t.d.
kemi, kundi eg hugsað
mær at tikið skeiðið uppá
trý ár. Hetta er heldur
einki til hindurs fyri. A
HF kann hvør einstakur
næmingur leggja stórri
dent á tær lærugreinir, ein
hevur hug til, og roknar
við at fáa brúk fyri. Hetta
kanst tú ikki á studenta-
skúlanum ella øðrum tí-
likum skúlum, heldur
Nina fyri.

Sum sagt var tónleikur
á skránni, tá vit vitjaðu
innar, og spyrja vit mu-
sikkklæran, Eski Rom-
me, hvussu henda undir-

vising fer fram.

— Tað er ógvuliga ym-
iskt sum undirvisingin fer
fram. Sum t.d. í dag tóku
vit eina plátu hjá Anniku,
spældu nakað av henni og
síðan prátaðu vit saman
um tað sum vit halda er
gott og minni gott. Ann-
ars eru tað eini seks, sum
læra at spæla uppá in-
strumentir, mest guitar.
Tað er tó sjáldandi ikki so,
at nakar er noyddur at
læra seg at spæla upp á
nakað instrument. Áhugi
og evni eru jú ógvuliga
ymisk, serliga á hesum
økinum.

Ábyrgdin er nú tykkara

Niðanfyrir prenta vit ta røðu, sum Stein-
bjørn Jacobsen, stjóri á Føroya Fólkahá-
skúla, helt, tá HF-næmingarnir í Suður-
oy høvdu lokið prógv.

Góðu áhoyrarar.

Góðu næmingar.

Allar fyrst hjartaliga
tillukku og so skal eg siga
tykkum av hjarta takk
fyri, at tit vildu hava meg
higar at siga nokur orð.

Háskúlin endar eisini
sitt skeið í hesi vikuni, so
tíðin er knøpp, men eg
segði við gleði ja, og kendi
tað næstan sum eina
skyldu.

Eg havi havt eitt sindur
av sambandi við HF í
Suðuroy, og við tað at
næstan hvørt skeiðið hevur
verið nakrar dagar á
Háskúlanum.

Og tað hevur verið upp-
lyftandi at kent, at liv
hevur verið í næmingu-
num.

At næmingarnir ikki
bara hava verið deyð ilot,
sum lærdómur var fylltur
í.

Eg kann ikki lata vera
við at nevna, at eg sjálvur
eina ferð sum tit nú havi
kent, at eg var liðugur við
skúlan. Víst var tað bara
realprógv, men tað var tá

kanska sum eitt HF prógv
í dag.

Sjáldan havi eg kent
meg so lættan og sum eg
var sloppin leysur av øll-
um bondum.

Fleiri av lærubókunum
blakaði eg frá mær og
lovaði at eg ongantið
skuldi opna tær ella likn-
andi bókur aftur.

Ja, tit eru komin inn í
eitt vegamál, uppá eina
brekku og hava tað uppi-
borðið at hvíla tykkum.
Verða glað og einki annað.
Ongar talur og formæn-
ingar. Men tað er nú so, at
eisini av at verða glað og
at hvíla seg kann móða ein.

Ein skal sanniliga verða
glaður fyri tær góðu lótu-
nar og njóta tær, men tær
kunnu ikki goymast, tær
fara og koma. Sum sólar-
geislar hvørva beint teir
hitaðu og lýstu av tí
mesta, og sum kavaflykr-
an í lógvanum varð til
vatn, meðan vit stóðu
hugtigin og stardu at
henni.

Eitt vegamót, tað ljóðar
so álvarsligt. Í dag og teir
fyrstu komandi dagarnar
njóta tit at vera liðug við
nakað. Men kortini spökir
hitt, hvat skal ein fara og
sturvast við.

Ein partur av tykkum
hevur kanska meira ella
minni fastlagt eina lang-
tíðar kós, meðan hin part-
urin ivast, veit ikki rættu-
liga, hvat kósina skal
verða.

Og her eru tit ikki
einsamøll.

Foreldrini eru sjálvandi
ein týðandi partur. Og
sjálvandi vilja tey, at tit
velja eina beina kós við
tað sama, sum skal brú-
ast restina av lívinum.

Hetta er náttúrligt og
hevur altíð verið so.

Men foreldrini mugu
royna ikki at verða sum
ein grammofonpláta, og
tit mugu ikki skilja teirra
tos sum gamalt ótíðar-
hóskandi knarr. Tí tað er
náttúrligt og gott, at ein
óvissur spennigur er
millum ættarliðini.

Teirra tos er tykkum,
um tit eru toluliga jøvn í
styrki, ein hjálpar, og setur
tykkum upp á eina roynd,
er við til at tit hugsa
djúpari um tað, tit ætla
tykkum at gera.

Tað herðir tykkum, so
tá tit velja eina kós, um
hon er fyri longri ella
styttri tíð, standa tit
sjálvi heil aftanfyrir hana.
Ringast er líkasælan. Um
foreldrini bara søgdu, at
tey vóru líka glað. Tað
máttu tit um, hvat tit
valdu, so sviktu tey tykk-
um. Og um tit viljaleyst
góðu tykkum undir teirra
vilja — lótu tykkum for-
stýra, sum ein deyður lut-
ur, sviktu tit foreldrini og
tykkum sjálvi.

Tit eru vaksn nú, og
kunnu ikki meir leggja
skylduna á onnur.

Ábyrgdin er nú tykk-
ara.

Tit sum fáa HF prógv í
dag eru fødd síðst í fimti
árunum og vit flest hini
komu til mans í hesum ár-
unum.

Fyri at kunna siga eitt
sindur um nútíðina og
skeita eitt sindur longur
fram, loyvi eg mær at
nerta heilt stutt við nakr-
ar av teimum mest týð-
andi hugsanum — tað
fímtíðar longdist eftir í
fímtíðarunum. Eisini tí at
eitt ættarlið er eitt líð
millum tað sum var og tað
sum kemur.

Einstaklingurin vildi
hava arbeiði, men tað var

Steinbjørn B. Jacobsen

á øllum umráðum arbeiðs-
loysi.

Í 1957 vóru 2000 fiski-
menn fremmandaarbeið-
arar í Íslandi og fleiri
hundrað kvinnur.

Ein spurdi ikki um ein-
um dæmde eitt lærupláss,
tí ein skuldi vera fegin
bert ein fekk eitt.

Okkurt húsið í teim
størstu byggunum hevði
ymrar el-hentleikar, mið-
stöðuhita, og telefon, og
nakrir hendinga privat-
bilar vóru í øllum landi-
num.

Fleirtalið av fólkinum

droymdi ikki um at ynskja
sær hesar hentleikar, sum
tey fáu høvdu.

Tað hin einstaki borg-
arin ynskti var at fáa ar-
beiði, so hann kundi klára
seg og sitt.

Men nógvir borgarar
skiltu, at broytingar
máttu fara fram í samfel-
agnum fyri at so skuldi
verða.

Tey mest framfýsnu —
onnur mutaðu í móti —
bóru fram, at vit máttu
hava:

Nýggj skip.

Framhald á síðu 13